

באר אברהם

להפצת אור תורתו ותולדותיו
מבאר של הצדיק המופלא פועל הישועות
הרה"ק ר' אברהם מקנעהניטש
בורה"ק ר' יהודה צבי (השני) מסטרעטין (מנו"כ בעיר בודאפעשט)

גליון ה'
תעוה – זכור
פורים

על פי הבאר

בנו ממשיד דרכו של הרה"ק ר' אורי מראהאטין היה הרה"ק רבי יהודה צבי לאנגנער זי"ע המכונה רבי יהודה צבי השני מסטרעטין. רבי יהודה הערש נולד בעיירה סטרעטין לאביו רבי אורי ולאמו הרבנית שרה, ונקרא על שם אבי זקינו הק' מהרי"ץ שנפטר מעט קודם לידתו. מילדותו דבק והסתופף בצל זקינו הרה"ק ר' אברהם'טשע מסטרעטין עמו אף למד בחברותא והיה אדוק ומקושר בו מאוד. בהגיעו לפרקו נשא את זוגתו הרבנית הצדקנית מרת הינדא פעריל ע"ה בתו של הרה"ק ר' שלמה מראזלא שהיה בנו של הרה"ק ר' משה חיים מראזלא (בן הרה"ק ר' יצחק אייזיק מקאלוב זי"ע וחתן הרה"ק העטרת צבי מזידיטשויב) וחתנו של דודו הרה"ק ר' יהודה צבי מראזלא (בן הרה"ק ר' משה מסאמבור וחתן דודו העטרת צבי מזידיטשויב) ומזיווג זה נולד רבינו הק' מקנעהניטש זי"ע, ולאחר שנפטרה בצעירותה נשא את אחותה הרבנית הצדקנית מרת גיטל לאה ע"ה.

חותנו רצה שבני הזוג יתגוררו על ידו בעיר ראזלא כנהוג, אך זקינו הק' שנפשו היתה קשורה בנפשו ביקש מאת מחותנו שקשה עליו פרידתו מנכדו חביבו. הרה"ק מראזלא נתן הסכמתו לכך ור' יהודה הערש המשיך להתגורר בסמוך לזקינו כשאף החברותא ביניהם ממשיכה עוד כמה שנים. כמו כן דבק והסתופף בצל ש"ב הרה"ק ר' יצחק אייזיק מזידיטשויב זי"ע, וגם נהג עצמו בכמה עניינים כמנהגי רבו ובית זידיטשויב.

לאחר פטירת זקינו ר' אברהם'טשע ביום ג' טבת לשנת תרכ"ה, כשהוכתר אביו הרה"ק מראהאטין בנוור ההנהגה, עקר דירתו מסטרעטין לראהאטין ובנו רבי יהודה הערש נשאר בעיר סטרעטין ושימש בעול ההנהגה כרב ואב"ד העיר. בל"ג בעומר תרמ"ט נסתלק רבי אורילע ושרביט ההנהגה עבר ליד רבי יהודה הערש. מתחילה הנהיג את הצרו בראהאטין אבל אחר כמה חדשים שב למקומו וקבע את משכנו בעיר תהילה סטרעטין.

ואתה הקרב אליך את אהרן אוזיך וגו' לכהנו לי (כח, א)

במד"ר (לו, ד) הה"ד (תהלים קיט, צב) לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי, כשאמר הקב"ה למשה ואתה הקרב אליך, הרע לו. אמר לו תורה היתה לי ונתתיה לך, שאלולי היא אבדתי עולמי.

יש להבין הענין מדוע הרע למשה רבינו ומה היתה תשובתו של השי"ת למשה בזה,

ונראה לבאר דבאמת היה משה רבינו ע"ה ראוי להיות כהן, אלא מאחר והרג את המצרי, אע"פ שעשה כן כדי להציל את האיש המוכה, נפסל לכהונה, כיון שכהן שהרג את הנפש פסול לכהונה.^א

והנה אמרינו בגמ' גדול המחטיאו יותר מן ההרג, ועל כן הוקשה לו שהוא הדין עם אהרן הכהן שחטא העגל נתגלגל על ידו וא"כ יהיה דינו כמי שהרג את הנפש,

ועל טענה זו השיב לו השי"ת שהרי הוא בעצמו היה זה שפייס את השי"ת והצדיק את בני ישראל בתואנה ש"לא יהיה לך" קאמר רחמנא ורק אליך דיברה תורה ולא לבני ישראל, ואיך יסתור טענתו ויקרא תגר על אהרן הכהן, וזהו שאמר לו הקב"ה,

תורה היתה לי ונתתיה לך,

הלא בשעת חטא העגל פייסתי בזאת שנתתיה רק לך,

שאלולי היא אבדתי עולמי,

היינו שבלי טענה זו הייתי מאבד העולם ורק בזכות הפיוס שלך חננתי אותי ואם כן יש לך ללמד זכות גם על אהרן אחיך.^ב

(דגל מחנה יהודה תעוה בשם הגה"צ רבי אורי מקנעהניטש בן רבינו זי"ע)

^א ברכות לב, ב, שו"ע או"ח קכח, לה.

^ב לטעמים אחרים בזה ראה גמ' זבחים (קב, א) וכן במד"ר (ג, ז) וראה בפרשתינו הבנת האו"ח הק' (כח, א) בזה, ובפירוש האבן עזרא ואברבנאל בפרשתינו (כח, א).

^ג וראה בכל יקר בפרשתינו (כח, א) "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך מתוך בני ישראל. הוסיף כאן לשון ואתה לומר לך שמצד מעשה העגל נתרחק אהרן כמו שנפסל בכורי ישראל ומשה קרב בתפלתו כמ"ש (דברים ט כ) ובאהרן התאנה ה' מאד להשמידו ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא. וענין תפלה זו שתלה משה בעצמו לאמר הלא אחי ובשרי הוא והשמדתו כאילו נאכל חצי בשרי כדרך שהתפלל על מרים, נמצא שבעבור שקרבו משה אלו ע"כ נבחר בזכות משה אע"פ שגם הוא היה בתוך בני ישראל עובדי העגל מ"מ קרבו מתוך בני ישראל העובדים והכל בעמבר".

עיצים ופרחים

על מגילת אסתר

ועשרת אלפים ככר כסף אשקול וכו' (ג, ט) ובגמ' (מגילה יג, ב) גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל לפיכך הקדים שקליהם לשקליו.

ומקשים, והלא שקלים של ישראל הם מאה כיכר ושקלי המן עשרת אלפים ככר, ונ"ל בס"ד ברכה של ישראל היא "ומאה מכם רבבה ירדופו" (ויקרא כו, ח), נמצא כל אחד נחשב כמאה לכן גם שקליהם כל אחד נחשב כמאה, והרי מאה כיכר נחשבים כעשרת אלפים ככר.

(בן יהוידע)

גם הנה העץ וכו' גבוה חמישים אמה (ז, ט) היינו שזה אשר טען חרבונה באוזני אחשוורוש, למה עשה את העץ גבוה חמישים אמה, כדי להרבות בבזיונו של המלך, שיוכל מרדכי אוהבו להשאר תלוי ימים רבים מבלי שיצרכו לקוברו, כי בגובה חמישים אמה לא יזיק הריח לאנשי העיר כמו שאמרו חז"ל (ב"ב כה, א) מרחיקין את הקברות מהעיר חמישים אמה.

(מלבי"ם)

ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי (ח, ב)

בגמ' (מגילה יד, ב) אמרו, גדולה הסרת טבעת יותר ממ"ח נביאים וז' נביאות שנתנבאו להן לישראל שכולן לא החזירום למוטב ואילו הסרת טבעת החזירתן למוטב. ובפשטות הכוונה לאותה הסרת טבעת שהסיר אחשוורוש ונתנה להמן לכתוב האגרות על היהודים ומחמת הצרה שבו בתשובה, אך י"ל שאולי אין זו הכוונה שהרי באותה הסרת טבעת נכנסו לפחד ולעצבות, אך הכוונה להסרה זו כשהמלך נתן את טבעתו למרדכי, זה גרם התעוררות בכלל ישראל שראו את ישועת ה' עד שמאהבת הנס הדר קבלוהו באהבה וחזרו למוטב.

(פני מנחם)

ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים (ט, ז)

קשה, שהרי בתחילת המגילה קראו חרבונא בא' ומדוע השתנה שמו ונקרא חרבונה בה', וי"ל עפ"י המובא בבית שמואל לגבי שמות אנשים בגיטין ששם קודש מסתיים בה' ואילו שם חול מסתיים בא', ולפי"ז מובן שבפרק ראשון חרבונא הוא אחד מסריסי המלך הנכרים ולכן מסתיים שמו בא', אבל כאן הוא חרבונה של קודש וכמו שאמרו חז"ל שבא אליהו והתחפש בדמותו, ולכן הוא נכתב בה' כשם קודש.

(חתי"ם סופר)

כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי, ואיככה אוכל וראיתי באובדן מולדתי.

(אסתר ח, ו)

יש להבין כפל הלשון, ויבואר ע"פ מאמר הגמרא (עירובין יג, עב) נמנו וגמרו נוח לו לאדם שלא נברא משנברא, וביאר המהרש"א הטעם במסכת מכות (כג, עב - ד"ה תריג מצוות) לפי שמנו וראו שמניין הלאוין הוא יותר ממניין העשין ואם כן האדם קרוב יותר להפסד מלשכר.

אך כל זה הוא רק כשהאדם מתנהג יחיד בפני עצמו ואינו מתחבר עם בני ישראל, אבל אם האדם מתנהג באהבת חברים ומקיים את מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך, הרי הוא מתחבר לכלל ישראל, וחלק כחלק יאכל עם המצוות ששאר בני ישראל מקיימין, ואז בודאי שמניין העשין הוא מרובה בכפל כפליים וקרוב הוא לשכר.

וזהו שהתאוננה אסתר המלכה בפני אחשוורוש,

איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי - ראשית כל מפני שעמי הם ורבתה אהבתי אליהם,

ואפילו יהא שאינני מצוינת במידת אהבת ישראל, מכל מקום ואיככה אוכל וראיתי באובדן מולדתי - היינו שאם יאבדו ישראל ח"ו ולא יהיו קיימין, אם כן אפסיד את זכויותיהם לצרפם לשכרי ושוב חזרה הסברא שמרובין הלאוין מעשין ונוח לי שלא אברא כלל, וזהו באובדן מולדתי היינו שטוב היה לי אם נאבדתי מהעולם ולא נולדתי.

תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי.

(אסתר ז, ג)

לכאורה אינו מובן הלשון תנתן לי נפשי, אלא שיש לומר שכוונתה היתה לפי שאמרו רבותינו (אסתר רבה י, ג) הצדיקים ליבם ברשותם והרשעים ברשות ליבם, על כן ביקשה אסתר והתחננה אל מלכו של עולם, תנתן לי נפשי - הוא הרצון (כמ"ש (בראשית כג, ח) אם יש את נפשכם ופרש"י רצונכם), בשאלתי, שיהיה ליבי מסור ברשותי תדיר, ושיהא המוח שליט על הלב ועל רצונותיו.

(נר אברהם פורים)

נמלצו להיכני

מליצות מוגדולי ישראל

מתוך דבר הלכה.

הנפטר מחבירו אל יפטר ממנו אלא מתוך דבר הלכה (ברכות לא, א), היינו אם יבוא מאן דהוא לשוחח עמך ותרצה להשתמט ולהיפטר ממנו, אין לך עצה טובה כלהתחיל ללמוד ואז ממילא ילך לו. (גן יוסף)

מעוה חייטים.

בעיר אחת נאספו בני הקהילה והאב"ד דשם בענין מעוה חייטים, וכראות המרא דאתרא את קמצונתם של בני הקהילה אמר להם בדרך צחות, כתב הרמ"א נוהגין ליתן מעוה חייטים, ואיתא הטעם שקוראו מעוה חייטים ולא כפי המציאות מעוה מצה הוא משום שבזה מתקנים את חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת ואמרו רז"ל דחיטה היה. אבל על בני קהילה זו יש לומר שהם סוברים כאיך מאן דאמר שעץ תאנה היה, ועל כן אכן נותנים "א פייג", וכך חושבים לתקן החטא. (קרני ראם)

אדם טועה.

פעם בא איזה צורבא מרבנן לפני הגה"ק בעל נודע ביהודה ז"ע וביקש הורמנא להציע לפניו מחידושו בסדר נזיקין. הגאון נתן לו רשות והתמיד הצעיר לימים החל לומר לפניו פלפול לערך ארבע שעות תמימות, והגאון, על אף שראה שכל הפלפול בנוי על יסודות מוטעים, לא הפסיקו באמצע כדי שלא לביישו. כשסיים שאל לדעתו של הגאון על פלפולו והשיב שכולו מהחל ועד כלה אינו לא כרבי יהודה ולא כרבי מאיר. ופירש כוונתו דבגמ' (פסחים יב, א) אמרינן דלר"מ אדם טועה בשתי שעות, ולר"י אדם טועה השלוש שעות, אבל כבודו טעה ד' שעות שלימות וזה לא כר"מ ולא כר"י (משרתיו אש ליהט)

העולם עומד.

כתב הגר"צ קינסטליכער (אב"ד סעבען) על דרך צחות: על שלושה דברים העולם קיים על הדין ועל האמת ועל השלום (אבות א, יח). היינו בג' מקומות עומד העולם ומצפה על הרב, על הדין – שאינו בקי בדין וכשבאים לשאלו מוכרחים להיות עומד ולחכות עד שיעיין היטב, על האמת – בעת התפילה בקריאת שמע ממתנים עד שיגיע לה' אלוקים אמת, ועל השלום – בשעת שמו"ע שיגיע להמברך את עמו ישראל בשלום. (באר צבי)

שיר חדש.

שירו לה' שיר חדש תהילתו בקהל חסידים, יש לפרש בדרך מליצה על הפלגת התוארים בזמניו, שירו לה' שיר חדש, מדוע זה צריך לשורר שיר חדש, מפני שתהילתו בקהל חסידים, שהתהילות והשבחים המופלגים שנאמרו בכתובים על השי"ת נאמרים היום בפי חסידים על רבותיהם ואיבדו מערכם. (מהרי"ץ דושינסקיא)

"ובבואה לפני המלך"

(ט, כה)

הרה"ק החקל יצחק מספינקא ז"ע היה מספר בכל שנה אחר גמר עריכת הסדר בליל ב' של פסח, שאביו הרה"ק האמרי יוסף ז"ע היה רגיל לספר אחר גמר עריכת הסדר בליל ב',

מעשה שהיה עם אברך אחד שערך את הסדר בליל השני ואמר שיר השירים והארץ בסיפורי יציאת מצרים, ועדיין לא חטפתו שנה ולא רצה ללכת לישון – התיישב בדעתו שהיות שביום ב' דפסח הוא זמן של "סעודת אסתר" (שבאותו הזמן ישבו אסתר ואחשוורוש למשתה היין, ואז התחננה לפניו שיבטל את הגזירה) לכן יקרא עכשיו את המגילה.

והנה כשסיים לקרות את המגילה, ראה שבאה אליו רוח וביקש תיקון לנפשה. שאל אותה האברך, איזו שייכות יש לך אלי ומה רצונך ממני, התחילה הנפש לספר כי ישנן נשמות שהרבו לחטוא כ"כ בזה העולם, שאף אחרי שקיבלו את העונש שלהם בשמים ומירקו נשמתם, בכל זאת, אין ביכולתם להיכנס לגן עדן עד שתהיה להם זכות מיחדת, והן משוטטות בשמים בצער גדול ואיום. אבל בכל שנה בהגיע עת קריאת המגילה פותחים שערי גן עדן, ואז יכול כל אחד להיכנס.

חודשים רבים לפני זמן הקריאה עומדות אלפים ורבבות נשמות בשער ומחכות לפתיחתו, ואולם מכיון שקריאת המגילה אינה אלא שעה שעתיים או שלוש, על כן מי שמספיק להיכנס קנה עולמו, ומי שנשאר בחוץ נאלץ להמתין עד שעת הקריאה של השנה הבאה. והנה, זה כמה שנים הנני עומד על שערי גן עדן ובגלל הדוחק הרב לא הצלחתי להיכנס, ובשנה האחרונה נעלו את השער בדיוק כשהגיע תורי להיכנס, והתיישבתי בדעתי שלא אזוו ממקומי עד שיקראו את המגילה בשנה הבאה.

והי לפתע בעמדי שם ומחכה שיגיע הזמן להיכנס, שמעתי שקוראים את המגילה בליל פסח, מיד התחלתי לדפוק על שערי גן עדן שיעיחוני להיכנס שהרי קוראים את המגילה, יצא אלי שומר הפתח ואמר: הן אמת שקוראים כעת את המגילה אבל אין עתה זמן קריאתה. השבתי לו, מאי נפקא מינה אם זמן קריאה הוא עכשיו או לא, הרי מכיון שקוראים את המגילה מחוייב אתה להכניסני.

עוד אנו מתווכחים, יצא הקול מבית דין של מעלה לאמר: האמת היא כדברי השומר שקריאת המגילה אינה מועלת אלא בזמנה, אבל מאידך גיסא אכן נשמע קול מגילה בעולם מפי האברך המדובר ול כן אם יפסוק האברך שקורא כעת את המגילה, שהנך יכולה להיכנס, אזי יפתחו לך השער ותכנסי. ועכשיו אני מתחננת אליך אנה תפסוק עלי לטובה והצילני מרדת שחת. מיד פסק האברך לתת לה להיכנס, ותיקן את נשמתה כדי שתוכל לנוח בשלום ובשלווה בגן עדן.

כשהיו זקני החסידים מספרים את הסיפור הנ"ל, היו רגילים לומר: כי הרה"ק בעל האמרי יוסף ז"ע היה דייקן גדול בסיפורי עובדות, ולא היה מדרכו לספר שום סיפור מבלי שיזכיר את שם בעל המעשה, או שיגיד בשם תלמידי הבעש"ט. ובסיפור זה, שסתם ולא פירש מי היה "האברך" הזה כנראה שכונתו היה על עצמו, אך מפאת ענוותנותו לא הזכיר מי היה אותו אברך.

מבאר הישועות

מספר אחד מהעסקנים שנטלו חלק בחידוש המציבה:

בעת שהתעסקנו בחידוש ושיפוץ מצבת רבינו, הוצרכנו לסכום כסף גדול עבור זה. פניתי לקרובי וידידי חיכיתי אותם במצווה רבתית זאת. בין היתר פניתי לזקנתי מרת ראזנבוים ממאנסי יצ"ו וסיפרתי לה על הזכות העצומה בזה ועל גודל כוחו של רבינו בענייני זיווגים כנודע.

היא תיכף אמרה שברצונה להשתתף בזה ונתנה לי סכום כסף, ואף הוסיפה רשימה עם כעשרה שמות של צאצאיה וצאצאי ידידיה שזקוקים לזיווג הגון בקרוב שיהיה לזכותם. בחסדי שמים במשך השנה התברתי מפעם לפעם על עוד שם ועוד שם מהרשימה שזכו להתארס למזל טוב.

לאחר כשנה היא לפתע מתקשרת אליי ומודה לי על שזיכיתי אותה לקחת חלק בהוצאות המצבה וכו'. לשאלתי מה יום מיומיים ענתה לי תשובה מופלאה.

כל אותם שברשימה אכן זכו למצוא את זיווגם למזל טוב בזה אחר זה חוץ מבחור מבוגר אחד, בן של אחת משכנותיה, שמצפה לזיווגו זה כמה וכמה שנים.

על כן לא פניתי אליך כי עדיין לא התקבלה בקשתי במלואה. אתמול בא גם בחור זה בברית האירוסין בשעה טובה ומוצלחת ולכן רציתי להודות לך על זכות זו.

הבטתי בלוח השנה וראיתי שלמרבה הפלא אותו יום חל בדיוק יומיים לפני יומא דהילולא של רבינו הק' – כ"ח תמו.

הגליון יו"ל בסיועו של
מוה"ר שלמה בן מאטיל חי"ו
זכות רבינו תעמוד לו להצלחה בכל העניינים

חלק מהוצאות הגליון נתנדבו
לעי"נ האשה החשובה מרת
עביה יהודית ב"ר שלמה הכהן ע"ה

חלק מהוצאות הגליון נתנדבו
לזכות קלונימוס בן רחל נחמה
לזיווג הגון בקרוב
זכות רבינו תעמוד לו להצלחה בכל העניינים

באר המעשיות

"והאבנים תהינה על שמות בני ישראל" (כח, כא)

כתב רבנו בחיי בפרשתינו (כח, טו):

" אין לך כל אבן ואבן מן האבנים היקרות שלא תמשוך כח עליונים "

יהודי אחד הגיע אל הרה"ק משינאווא זי"ע ובכה לפניו שכנו הקטן חלה במחלה מרה וקשה, והרופאים אינם יודעים טיבה ונלאו מלמצוא לה תרופה. אמר לו הרה"ק, האזינה נא למעשה אשר אספר לך.

אחד מן נגידי משפחת ראטשילד הידועה, גביר אדיר שהתברך בעשירות מופלגה, הלך לעולמו והותיר אחריו ירושה עצומה. חילקו בניו וצאצאיו את ירושתו ביניהם וכל אחד נטל את חלקו זה אל מול זה, חוץ מחפץ אחד, אבן חן נדירה ביופיה, שלא הצליחו להעריך את שויה. סוחרי אבנים טובות ומרגליות רבים בדקוה, אך מרוב ערכה לא ידעו לנקוב מה מחירה עד שיעצו לבני המשפחה להרחיק נדוד ולנסוע אל מלך תורכיא שברשותו היה אוסף נדיר של אבנים טובות והוא ידע מה שוויה ולודאי יחשוך לקנותה מידם. כעצתם כן עשו ונסעו לעיר הבירא קושטא (סטאמבול-איסטנבול) ופנו לפגוש את המלך. המלך נטל את האבן והתבונן בה בהנאה גדולה מבלי יכולת להסתייר התפעלותו, והציע תמורתה סכום גבוה אך הרבה פחות מהון התועפות שרצו האחים לקבל בעבורה. משסירב המלך להצעתם, יצאו מן הארמון ופנו לחזור לארצם בתקוותם שבמהרה ישלח המלך אחריהם ויסכים להצעתם, אך המלך לא אבה לעשות כן.

בהיותם על אם הדרך וירד הליל נכנסו לפוש באיזו אכסניא קטנה של יהודי מקומי וישבו לטכס עצה מה יעשו עתה, אך בינתיים שמעו קול בכי של בנו הפעוט של בעל האכסניא שחלה ואביו סיפר שסממני הרפואה אינם מועילים לו ואין ניתן להרגיעו. נתן לו אחד האחים את האבן היקרה כדי שישתעשע בו ואכן העצה הועילה ועד מהרה פסק מבכיו ותרדמה נפלה עליו. האחים בינתיים החליטו לשוב אל המלך ולמכור לו את האבן במחיר שקבע מתוך הבנה שבעירים לא יקבלו גם את סכום זה.

ויהי בראות את המלך את האבן בפעם השניה, זעם וצעק שאין זו האבן היקרה שהראו מקודם לכן אלא החליפיה אבן אחרת שדומה לה במראה החיצון בלבד ורוצים המה לרמותו. האחים שלא ידעו מה הוא שח הכחישו שלא היו דברים מעולם והיא היא האבן האמורה, והמלך בשלו טוען שהוא מבין גדול באבני חן והוא רואה שסר חינה מעליה. לבסוף החל המלך לחקור היכן היו ומה היו כל מעשיהם מאז יצאו מפתח ארמונו ועד עתה, והאחים סיפרו לו מבלי להחסיר שום פרט. כששמע המלך את העובדא עם התינוק החולה, נענה המלך ואמר, עתה הכל ברור ומחורר, בכל אבן יש סגולה מסוימת ואבן זו היתה מסוגלת למחלת הילד. מסתבר שכשאחז בה הפעוט ושאל את כוחו להתרפאות ממחלתו, יצא ממנה כל סגולתה וכוחה ולכן גם יפיה ושוויה נעלם.

סיים הצדיק משינאווא ואמר ליהודי מבקש הישועה, בוא וראה כמה סיבות גלגל מסבב כל הסיבות, כדי שתגיע האבן הנדירה לקצה הארץ ותרפא את הילד החולה. עתה, המשיך הרבי, שוב לביתך ותראה שישועת ה' כהרף עין. היהודי שאדוק היה באמונת חכמים, הבין תיכף שבסיפור זה פעל לו הרבי ישועה לבנו, וחזר לביתו שמח וטוב לב.

ואכן כאשר רמו הצדיק כן היה ובשבו לעירו נתבשר שרופא המלך נקלע לעיר לסיבה מסוימת ופנה אליו עם בנו. הרופא זיהה את מחלת הילד ונתן לו את התרופה הנכונה ובזמן קצר החלים הילד ממחלתו והיה כאחד האדם.